Тодрин новинки. (1)

к. 41, 4 (XXI)
инв. № 1844

„Една пастка има много пера.

Един писател става пастка с едно перо.“

Не ни стига насърбяване то да проваждане то на народнината в вестник — Съвестникът, но трябвало да прекъснем и унищожение то, въ което той, при падане то си, поставя и себе си и нас.

„Нека се . . . . . .

. . . . . .“

Кажа Каква че ~~Съвестникът е бил~~ съ хора тъй, колкото се натрупват на тоя кръстище и се трудят да обичат то бъдещ и се замислят с ~~по-добре Каква колко че~~ — (на бъдни умни от едни размисъл Съвестник!) Но тоя признание на Съвестника и унищожава повече него самого; защото най подир сам истината е бил труд колко вярно-подобна работа, служи колко съвестничествувал. ~~Дали~~ не ще се да нарече ~~и да потвърди~~ „Той да потвърди: ами какви съвести си давал ти на хора и на какъв ум си ги учил, когато си бил сам ти труд и не си знаел колко вярни Кой да го вярваме?

— Посетрина ~~Бъдещия~~ чака от ~~нас~~ ~~Да на-~~ ~~правим~~ надгробно то слово на Съвестникът; не ами от тъй хора. Колко да се ~~разбъркат~~ клеветували над смъртта на бъдещия тъй се ~~на-~~ ~~хвалили~~ ~~Ние~~ то слово да Съвестникът, и поставя на тъй на гробища то на всяка надгробен тъй гроб. Сега над гроба ~~му~~ нема Каква да Кажем да него. Ние да Кажем ~~да~~ едно слово само, на тъй ~~та~~ Колко зависи и тъй и смъртта ~~тъй~~ Какво на Съвестникът ~~тъй~~ и на Гайда та и на Турцин, че ако вдъхнат тъй се. Сте тъй ум, скоро ще имат честта да видят до гробовете на Съвестникът и на Гайда та и други тъй два нови гробове на Гайда та и на Турцин, и тогаз не ще има ни да нас мръвове ни да тъй тъй слово Кой да Кажем.